

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/284/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618202974
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1618202974.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: C. H. G., Z..G., G. G. R. XX, Ž., V.: XX XXX XXX proti žalovanej: N. H., T. X.X.XXXX, H. D. W. XXX, o zapl. 405,06 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 19. júla 2019, č. k. 31Csp/149/2018 - 332, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku potvrdzuje.
Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 405,06 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že žalobca (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko, a.s.) uzatvoril 24.10.2007 so žalovanou Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorej predmetom bolo zriadenie a vedenie rastového osobného účtu č. 323697001, pričom žalovanej bola vydaná aj platobná karta Maestro s denným limitom 10.000 Sk. Dňa 23.5.2016 žalobca a žalovaná uzatvorili na podklade zmluvy o spolupráci aj Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie, na základe ktorej bol žalovanej zriadený účet č. SK02 5600 0000 0032 3639 7001 a zároveň jej bolo povolené prečerpanie na účte do výšky 300 eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,90%. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca znížil žalovanej ku dňu 2.7.2018 výšku prečerpania na 0 eur, a následne vyčíslil žalovanej dlžný zostatok na sumu 405,06 eur a dňa 6.8.2018 účet uzatvoril a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet. K uvedenému dňu (ku dňu zosplatnenia) žalobca evidoval voči žalovanej pohľadávku 405,06 eur. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že žalobca si nárok na sankčný úrok 28% ročne uplatňuje voči žalovanej na podklade tlačiva Úrokové sadzby produktov (účinné od 1.4.2018), ktoré neboli podpísané žalovanou a na podklade čl. 3.12 Všeobecných obchodných podmienok.

3/ Za tohto skutkového stavu, odkazujúc na § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 711 ods. 1 Obch. zák., §3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, §53 ods. 1 a § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobe je možné vyhovieť len sčasti a to vo výške istiny 405,06 eur. Skonštatoval, že obe vyššie označené zmluvy uzatvorila žalovaná ako fyzická osoba - spotrebiteľ, preto prejednávánú vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor (§ 52 a nasl. Obč. zák.), na ktorý aplikoval aj ustanovenia osobitného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo aj o úver formou povoleného prečerpania. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nemal za spornú skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplývalo z predložených

výpisov z účtu a ku dňu zosplatnenia žalobca evidoval voči žalovanej pohľadávku 405,06 eur, ktorú mu ako dôvodne uplatnenú priznal. Za nedôvodný však súd prvej inštancie vyhodnotil nárok na sankčné úroky 28% ročne zo sumy 405,06 eur od 7.8.2018 do zaplatenia, keď ohľadom tohto príslušenstva uviedol, že dňom nasledujúcim po zosplatnení úveru (od 7.8.2018) žalobcovi zmluvné (sankčné) úroky už nepatria. V tomto smere poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV 476/2012 zo dňa 18.9.2012, ktorým ústavný súd odobril názor prvostupňového i odvolacieho súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká však právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal ani platné individuálne dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie 28% ročne, keď listina nazvaná ako „úrokové sadzby produktov“ nie je podpísaná žalovanou a je nepochybné, že nebola žalovanou ako spotrebiteľom individuálne dojednaná, hoci ide o dôležitý údaj, ktorý nemôže byť považovaný za náležite platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve. Súd prvej inštancie tiež skonštatoval neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banky, a.s. bod 3.12 vyslovenú rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015, č.k. 9C 113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016, sp. zn. 21Co 10/2016. Tento rozsudok bol pre žalobcu záväzný a preto bol povinný zdržať sa ďalšieho uplatňovania predmetného čl. VOP. Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil, že zmluvné ustanovenie obsiahnuté v bode 3.12 VOP žalobcu „ po dobu nepovoleného prečrpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby /Úrok pri nepovolenom prečrpaní účtu“, je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatné, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože požadovaný sankčný úrok 28% ročne predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v časti uplatneného úroku 28% ročne zo sumy 405,06 eur od 7.8.2018 do zaplatenia zamietol.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a keďže pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatňovanej istiny, ktorá bol plne žalobcovi priznaná, priznal mu voči žalovanej plnú náhradu trov konania.

5/ Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a napadol ním jeho zamietajúci výrok. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobe v tejto časti vyhovel. Odvolateľ namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že po zosplatnení mu už nepatrí zmluvný úrok. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie nárok na úrok 28% p. a. posúdil nesprávne ako úrok po zosplatnení úveru, pretože ide o nárok na úrok z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. (§ 9 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 1). Namietal tiež, že tento zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečrpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Nejedná sa preto o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, ale sa opiera o platnú právnu úpravu. Nárok na úrok 28% ročne je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle §18 zákona č. 129/2010 Z.z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, inak by osobitná úprava v ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. nedávala logiku ani zmysel.

6/ Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

8/ Pokiaľ žalobca dôvodí, že mu nárok na úrok 28% ročne platný pre nepovolené prečerpanie vznikol podľa VOP bod 3.12, v spojení s výveskou o úrokových sadzbách (viď tvrdenie žalobcu na čl. 3 žaloby), uvedená zmluvná podmienka bola súdom judikovaná ako neprijateľná, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov rozsudkom č. k. 9C/113/2015-51 zo dňa 15.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 21Co/10/2016-72 zo dňa 24.11.2016, rozsudkom Okresného súdu Košice č. k. 36C/117/2013-55 zo dňa 29.11.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015. Tieto rozsudky sú pre žalobcu záväzné, a preto bolo jeho povinnosťou

jednak zdržať sa uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich. Pokiaľ odvolateľ tvrdil, že úrok 28% p. a. je nárokom na úrok z titulu prekročenia a s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1, odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník v súvislosti so zmluvou o úvere síce upravuje úroky, ale neupravuje úroky za prečerpanie, čo je potrebné vyhodnotiť ako dva samostatné právne inštitúty. Ani tu spotrebiteľ nemôže na základe samotného právneho predpisu zistiť výšku špecifického úroku za prečerpanie a preto treba túto výšku zmluvne dohodnúť. Rovnako tak ust. § 19 zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje tzv. nepovolené prečerpanie, ale prekročenie, ktoré je zmluvou predpokladané, teda zmluvnými stranami dojednané. Okrem toho, všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozsiahly text navodzujú skôr dojem obsahu zmluvných dojednaní nepodstatného charakteru. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné trvať na tom postupe, aby dohoda o výške úroku za prekročenie úveru bola obsiahnutá priamo v spotrebiteľskej zmluve uzavretej a podpísanej oboma zmluvnými stranami. Len za takýchto okolností, zohľadňujúc nižšiu vyjednávaciu silu spotrebiteľa, by bola dosiahnutá vyrovnaná úroveň informovanosti dodávateľa a spotrebiteľa. Význam tejto informácie nie je možné znižovať či bagatelizovať, je totiž nutné zabezpečiť, aby spotrebiteľ vedel už pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy, či z celkového hľadiska je úver pre neho výhodný, akceptovateľný alebo nerentabilný a podľa toho sa mohol zodpovedne rozhodnúť, či do tohto zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Žalobca ako dodávateľ so žalovanou ako spotrebiteľom úrok za nepovolené prečerpanie osobitne nevyjednal a v zmysle § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

9/ Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že uplatnený ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.8.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký Bundesgerichtshof v rozsudku z 13.3.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Zároveň je potrebné uviesť, že úrok vo výške 28 % ročne v danom prípade predstavuje sankciu za porušenie povinnosti spotrebiteľa. Navyiac, dojednanie o takomto neúmerne vysokom plnení za stavu, že nepovolené prečerpanie je zo strany dodávateľa možné zároveň postihnúť aj ďalšou sankciou, a to úrokmi z omeškania, nepochybne spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje jeho neprijateľnosť a neplatnosť v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Obč. zák. Možno teda zhrnúť, že aj v prípade, ak by si zmluvné strany výšku úroku 28% písomne dojednali, takéto dojednanie by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Obč. zák.

10/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

11/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

12/ Vyhovujúci výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 405,06 eur nebol napadnutý odvolaním a preto nadobudol právoplatnosť.

13/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).